

— Разбрано! Ами кой ще викне, че го биятъ?

— Ангелъ, Ангелъ Недковъ!

— Азъ ли? — проечава дълбокъ гърлестъ басъ. — Да прощавате, ама такава глупостъ не мога да кажа. Кой ще ме бие мене? И кой ще повърва, че сж ме били?

Наистина, той стърчи цѣла глава надъ другитѣ, гърдитѣ му сж като на две годишно юнче, а съ единъ юмрукъ би могълъ да свали половинъ дузина заптиета.

Младежитѣ прихвату.

— Да викне който ще. Единъ като се обади — сетне е лесно!

— Да вървимъ!

Групата се раздѣли на две. Едната часть се запжтва къмъ сайвана на кьоръ Тони, а другата отива да бие камбанитѣ на Св. Троица.

— Камбанитѣ!

Страшни сж тия бронзови звѣрове, когато се ядосатъ: тѣ се блъскатъ по всички посоки, извишатъ остро и призивно гласоветѣ си, пищятъ, реватъ и зоватъ всички земни и небесни сили, после се сливатъ въ единъ неспиренъ тѣтнежъ и вой и каратъ цѣлъ градъ да полудѣе.

— Русчукъ полудѣва.

Мжже, жени, деца — гърчатъ на улицата. Портитѣ скърцатъ тежко, а после съ трѣсъкъ се затварятъ, капациѣ на дюкянитѣ падатъ, като отсечени.

Тълпата прелива улицитѣ, притиска се, задушава се и, като придошълъ порой потича къмъ църквата.